

morgen al sinds vijftien jaar, op hem te wachten hing aan den haak van de deur in zijn kamer, die aan het laboratorium grensde. De studenten noemden het: het kleedingstuk uit het tertiaire tijdperk, en Walter Steins, zijn eerste assistent, die erg veel zeggen mocht, had er den prof. al eens mee geplaagd.

Het was allemaal praten voor doove ooren: de glimmende, versleten, gerafelde jas bleef! Die jas, die was synoniem met het idee: werk. En werk, zijn werk, dat was zijn leven. En dan zou hij bezig zijn in een wit, onwennig ding, dat de slager ook kon aantrekken of de chirurg, of wie dan ook? Een ding, dat niet van jezelf was, een vreemd ding. Nee.

In de gang klonken stappen, de deur ging open en Walter Steins kwam binnen.

„Professor! Ben u vroeg!”

„Of ben jij laat!” verweet de professor.

„Fuijje gehad gisteren,” zei Walter, en schoot vol ijver in zijn witte jas. Professor Waals gromde iets onverstaanbaars. Hij dacht: „geen enkele assistent is ooit zoo vrijmoedig tegen me geweest,” en ergens in hem lachte het. Maar tegelijk viel hij uit: „waarom is de agar-agar niet op zijn plaats?”

„God, wat moet ú met de agar-agar?” zei Walter, terwijl hij kritisch de gaatjes in een zeemelap bekeek, die hij uit een kast had gehaald.

„Ik wou zelf een kweekbodem maken, en nergens de agar-agar te vinden! Het is hier geen tennisbaan, waar je de boel maar door elkaar kunt gooien!”

„Rare voorstelling hebt u van een tennisbaan, professor!”

„Ja, en jij van een laboratorium.”

Het dagelijksche geschermtusel was begonnen, het welbekende gegrom van den professor, waarachter hij zijn sympathie voor den jongeren man dacht te verbergen, en de spelende, lichte brutaliteit van Walter, die heel precies wist, dat hij op een stuk alles-vergeevende genegenheid kon rekenen.

Hij schonk spiritus in een schoteltje, en bij een raam wreef hij de microscopglaasjes schoon. Hij hield ze tegen het licht.

„Zeg, krijg ik nog antwoord, Walter? Waar is de agar-agar?”

„O, wou u die heusch? Hier is de zaak.... zal ik nu niet even die kweekbodem....?”

„Je bent zeker vergeten, wat gisteren afgesproken was? Jij zou nog weer eens beginnen te probeeren een reïncultuur van de spirochetten....”

„Ja, probeeren! Daar zitten ze in het Rockefeller-instituut ook al een heel tijdje op.... hoe heet die knappe Chinees of een Japanner, wat is het ook weer? Dat lukt immers toch niet.”

„Hoe lang heb je daar nu op gewerkt?”

„O, tijden!!”